U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J., a. s.,** proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem,** se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. 15 Ca 447/01,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu, kterým soud pro vady řízení zrušil rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 25. 10. 2001, č. j. 6480/130/01, a dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou ze dne 1. 11. 2000, č. j. 83803/00/187910/6242, a dále rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 2. 11. 2001, č. j. 6925/130/01, a dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou ze dne 1. 11. 2000, č. j. 83801/00/187910/6242, a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Tuto nezákonnost spatřuje stěžovatel v tom, že jako jeden ze žalobních důvodů v řízení před krajským soudem uvedl neplatnost citovaných dodatečných platebních výměrů, spočívající v tom, že v jejich výroku chyběl doměřený základ daně, tzn. základní náležitost rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) ve spojení s odst. 7, 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. S touto argumentací se však krajský soud neztotožnil, když konstatoval, že absence zákonné formy správního aktu může vyvolávat jeho neplatnost jen tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento právní akt respektovali. O takovýto stav se však v daném případě nejednalo, neboť výši doměřených daňových základů se stěžovatel mohl dozvědět z údajů, uvedených na druhém listě dodatečných platebních výměrů. S tím stěžovatel nesouhlasí a odkazuje na některá rozhodnutí Ústavního soudu ČR (sp. zn. II. ÚS 31/99, IV. ÚS 772/02) a na některé judikáty obecných soudů.

Stěžovatel dále namítá, že předmětné dodatečné platební výměry ve výroku neobsahují ani hmotně právní předpis, podle kterého bylo rozhodováno, nýbrž předpis platný v době

vydání těchto rozhodnutí, a konečně že z umístění data na těchto výměrech je patrno, že se jedná o datum jejich vyhotovení a nikoliv podepsání. Proto stěžovatel tvrdí, že tyto výměry jsou ve smyslu ustanovení § 32 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb. neplatné.

V projednávané věci je z obsahu napadeného rozsudku krajského soudu patrno, že soud vyhověl žalobám podaným stěžovatelem a že zrušil citovaná správní rozhodnutí pro vady řízení. Z odůvodnění tohoto rozsudku pak vyplývá, že se soud neztotožnil s argumentací stěžovatele v tom smyslu, že tato rozhodnutí jsou neplatná pro absenci základních náležitostí (rozpis základu daně a daň, uvedené na listu č. 2 rozhodnutí). Vady správního řízení naopak shledal, neboť bezúplatné poskytnutí zboží propagačního charakteru za určitých podmínek nepodléhá dani z přidané hodnoty, nicméně správce daně v projednávaných věcech uložil stěžovateli výzvou pouze povinnost doložit odvod daně z přidané hodnoty nebo vývoz vzorků a stanovit cenu obvyklou při jejich bezplatném předávání, přičemž kvůli nedoložení těchto skutečností vydal dodatečné platební výměry. Nezjišťoval však, zda nejsou splněny podmínky pro použití ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, a neuložil proto stěžovateli povinnost prokázat, že předané vzorky byly opatřeny jeho obchodním názvem nebo firemní značkou a jejich celková vstupní cena bez daně nepřesahovala částku 200 Kč. Za této situace se finančním orgánům nepodařilo podle ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb. prokázat existenci skutečností vyvracejících správnost účetnictví vedeného daňovým subjektem a nebyly tak zjištěny co nejúplněji skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňových povinností.

Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. „kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.“ Jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2003, č. j. 2 Ads 57/2003 - 48), kasační stížností směřující jen proti důvodům rozhodnutí je třeba rozumět stížnost, která směřuje toliko proti odůvodnění rozhodnutí soudu a nenapadá výrok tohoto rozhodnutí.

V projednávané věci je ze shora provedené rekapitulace patrno, že stěžovatel brojí toliko proti důvodům rozhodnutí soudu a nikoliv proti jeho výroku, když tvrdí, že citovaná správní rozhodnutí měla být shledána neplatnými pro absenci základních zákonných náležitostí. Přitom z obsahu žalob, podaných stěžovatelem dne 28. 12. 2001 ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, je patrno, že stěžovatel uplatnil jako žalobní body jak zmíněnou absenci zákonných náležitostí dodatečných platebních výměrů, tak také chybné posouzení předávání kolekce vzorků zboží (bižuterie), když předáním těchto vzorků údajně nedochází ke změně vlastnického práva. V petitu uvedených žalob stěžovatel navrhl citovaná správní rozhodnutí zrušit.

Protože v dané věci krajský soud podaným žalobám vyhověl a napadená správní rozhodnutí zrušil (byť jen pro vady řízení a nikoliv pro tvrzenou protizákonnost) a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení, je nutno konstatovat, že za této procesní situace musí být kasační stížnost odmítnuta pro nepřípustnost, neboť brojí toliko proti důvodům rozhodnutí soudu ve smyslu ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s.

Nad tento rámec Nejvyšší správní soud uvádí, že na uvedené skutečnosti nic nemění ani případná úvaha, že krajský soud mohl - jiným typem výroku - i bez návrhu vyslovit nicotnost citovaných správních rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), pokud by shledal důvodným žalobní bod týkající se údajné absence zákonných náležitostí dodatečných platebních výměrů. Ze samotné povahy kasační stížnosti, představující mimořádný opravný prostředek a řídící

se zásadou subsidiarity totiž plyne, že je přípustná pouze tehdy, pokud stěžovatel již nemá žádnou jinou reálnou procesní dispozici k ochraně svých práv. Tato podmínka však nemůže být naplněna tehdy, když krajský soud podané žalobě vyhověl, správní rozhodnutí zrušil a stěžovatel v důsledku tohoto rozhodnutí bude moci svá práva řádně uplatňovat v průběhu správního (příp. následně i soudního) řízení.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřípustnost [§ 46 odst. 1 písm. d), § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.].

Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. 2. 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu